

ಅಸಾಧಾರಣ ಅತಿಥಿ

ಅದು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ದಿನಗಳು. ಯುವಕ ಗಾಂಧಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ ಅನಂತರ ಆಫ್ರಿಕಾ ದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿ ಜನಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ಭಾರತೀಯ ಯುವಕರು ಬ್ರಿಟನ್‌ನಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಾದರೂ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ, ತಮ್ಮ ದೇಶ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಮೆಲುಕುಹಾಕುವ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದು ಸಂತೋಷಕೂಟವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಈ ಸಂತೋಷಕೂಟಕ್ಕಾಗಿ ಸೂಕ್ತ ಅತಿಥಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿ ಕೆಲವು ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಅವೇನೆಂದರೆ ಸಂತೋಷಕೂಟವನ್ನು ಹೋಟಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ತಾವೇ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ, ಭೋಜನಕೂಟವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಭೋಜನದ ನಂತರ ಎಲ್ಲ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಅವರೇ ತೊಳೆಯಬೇಕು. ಇದೊಂದು ಕಠಿಣವಾದ ಷರತ್ತೇ ಸರಿ. ಆದರೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಪ್ಪಿದರು.

ನಿಗದಿತವಾದ ದಿನ ಬಂತು. ಸಂಜೆ ೭ . ೩೦ ಕ್ಕೆ ಭೋಜನ ತಯಾರಾಗಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೨.೦೦ ಗಂಟೆಗೇ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚುವುದು, ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವುದು ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆಯತೊಡಗಿದವು. ಹಲವಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಆಗಂತುಕ ಬಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಡನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತದೇಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಅಡುಗೆಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಯಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ ಬಹುಶಃ ಈತನೂ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ಕೆಲಸವಾದ ನಂತರ ಶ್ರೀ ಅಯ್ಯರ್ ಎಂಬುವವರು ಬಂದು ಈ ಆಗಂತುಕನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಯೇಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೇ ಗಾಂಧಿ! ಅವಾಕ್ಕಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿದವೆಲ್ಲಾ ಎಂದು ಮುಜುಗರ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಡನೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಭೋಜನಕೂಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾದರು. ಅನಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಮಾತಿಗಿಂತ, ಅವರು ನಡೆದುಕೊಂಡ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮ ಉಂಟುಮಾಡಿತು.

ಎಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮೀರಿದ ವೈಭವೀಕರಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಆದರ್ಶವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಆದರ್ಶ ಅವನ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ಮೂಡುವುದೇ ಹೊರತು ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದಲ್ಲ.

ನೈಹದ್ರಭ

ನಮ್ಮ ದುರ್ಬಲತೆಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ನೆನೆದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಗಾಸಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ನಾವೇ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಪಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಏನು?

ತಾನು ದುರ್ಬಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ದುರ್ಬಲನೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಕೊಳೆಯನ್ನು ಕೊಳೆಯಿಂದ ತೊಳೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಉನ್ನತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇಂತಹ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ದುರ್ಬಲತೆ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ದೌರ್ಬಲ್ಯದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯಕ್ಕೆ ವಶವಾಗುವಷ್ಟು ನಾವು ದುರ್ಬಲರಾಗಬಾರದು. ನಾವು ದುರ್ಬಲರು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ದ್ವೇಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಎಲ್ಲ ಅವನತಿಯ ಮೂಲ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾನವಸಹಜವಾದ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳು ಇರಬಹುದು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅಂಗವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಕ್ರಮೇಣ ಉನ್ನತ ಆದರ್ಶಗಳ ಕಡೆ ಗಮನಹರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ, ಅವುಗಳ ಪ್ರಭಾವವು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ, ಅವೇನೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ನಮ್ಮ ಅಪ್ರಜ್ಞಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ದುಗುಡತೆ, ನರದೌರ್ಬಲ್ಯ, ಸಿಡಕಲು ಸ್ವಭಾವ ಮುಂತಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಕೆಲವರನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದೇ ಕಷ್ಟ, ಮಾತನಾಡಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ - 'ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮುನಿ'ಯಂತೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇ ನಿಜವಾದ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರು.

ನಾಚಿಕೆಯೇ ಇಲ್ಲದವುದಕ್ಕಿಂತ ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾಚಿಕೆಯೂ ನಾಚಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ದೂರವಾಗುವಂತಾಗಬಾರದು.

ಬರಹ: ಸ್ವಾಮಿ ನಿತ್ಯಸ್ಥಾನಂದ